

Moord aan Boord

Martin Hendriks

MMXVI

ISBN 978-94-021-5432-0

Een zeemansverhaal is opgebouwd uit waarheid en fantasieën.

Waar de grens precies loopt, als die er al is, mag de lezer zelf bepalen.

Moord aan Boord is een op historische gronden gebaseerde fictieve novelle van de zee. Alle delen sluiten op elkaar aan, maar kunnen ook afzonderlijk gelezen worden.

Blz 4 I In Schipbreuk op 't Hooghe Landt (1758) vergaan twee Hollandse vrachtaarders in een hevige sneeuwstorm.

Blz 80 II De inspectietoelt (1761) vertelt over de barre toelt over het zeeijs in de Finse archipel van watershout Winter en zijn assistent Wulff.

Blz 121 III De schipbreuk van de "Batavia"(1778) Tussen de lading in het scheepsruim wordt een lijk gevonden, dat er eigenlijk niet had kunnen zijn.

Blz 134 IV De stranding van de "Sao Vicente" (1780). Een Portugese vrachtaarder slaat op een onbekend rif en vergaat. De bemanning op een na wordt gered. Het is de taak van watershout Wulff dit uit te zoeken.

Blz 152 V Het geheim van de "Hamburger Blitz" (1781). De bootsman wordt gedumpt op een ijsschots en de schipperse is vermist.

Blz 175 VI Om de Noord met schipper Jensen (1781). De schoener 'Sofia' ging naar zee met een tienkoppige bemanning en keerde terug met...

Blz 199 VII Man overboord (1806)

Blz 205 VIII De maidentrip van de "Sofia Maria" (1819)

Blz 216 IX Moord? (1880)

Schipbreuk op 't Hooghe Landt

1758

**in oktober 1758 liepen
twee Hollandse houtvaarders
op de rotsen van 't Hooghe Landt**

**Bij het onderzoek naar de ramp door waterschout
Martin Winter, komen vele duistere zaken boven
drijven, die op een vredig eilandje bewoond door
slechts eenvoudige vissers niet verwacht zouden
worden.**

Voorwoord

Op de noordoost kust van 't Hooghe Landt, een eiland dat in de Finse Golf op de vaarroute naar St.Petersburg en Hamina ligt, vond op zondag 15 oktober 1758 een scheepsramp plaats waarin twee Hollanders: de "Rebel van Huijsen" en de "Dobbe tot Emmenes" beiden met een lading boomstammetjes, vergingen. In diezelfde storm liep ook het galjoen "De kroon van Rostock" op de rotsen. Zij was beladen met stukgoederen waaronder oorlogsmaterieel en een grote partij Russisch halsterleer. Tevens waren er bij die schipbreuk tientallen slachtoffers te betreuren.

't Hooghe Landt - Suursaari (Hogland) ligt in het wijdeste gedeelte van de Finse Golf. De afstand naar de havensteden Kotka en Hamina is circa 40 en naar Estland 55 kilometer. Het eiland heeft een oppervlakte van 21 vierkante kilometer en is de grootste van de voormalige Finse eilanden. De Zuidkaap heeft een hoogte van 176 meter en de Noordkaap 106 meter. Het eiland heeft twee dorpen, Suurkylä (Noorddorp) en Kiiskinkylä (Zuiddorp) beiden liggende op de oostkust. De westkust is bezaaid met honderden kleine riffen en eilandjes en moeilijk bevaarbaar. Het eiland is nu Russisch.

Martin Winter, zeeloods later inspecteur van het loodswezen en waterschout van **Hamina** was geboren in een geslacht van grootgrondbezitters en eigenaar van het landgoed Vilniemi in Hamina. Tevens was Winter hoofd van het rampencomité en had als taak het onderzoeken naar en van eventuele voorgekomen onrechtmatigheden, tijdens en na een scheepsramp.

En indien die er bleken te zijn dan was het zijn plicht om de daders voor de rechtbank te brengen waar de rechters dan hun oordeel zouden vellen over de grootte van de onwettige handelingen. Volgens een wet uit 1697 stond er op het ontvreemden en heling van goederen uit een wrak waarvan de waarde meer dan 60 daalders bedroeg, de doodstraf door ophanging.

De melding dat er zich een scheepsramp had afgespeeld waarbij drie koopvaarders verloren gingen kwam Winter pas enige dagen later aan de weet toen een boodschapper van stuurman Pavlov, de hoogste ambtenaar op het eiland, na een stormachtige zeiltocht in Hamina arriveerde en zei dat de aanwezigheid van de waterschout dringend op het eiland gewenst was.

“De bevolking was”, zei de boodschapper, “aan het roven geslagen en de zaak was compleet uit de hand gelopen”. Of Winter zo snel mogelijk wilde komen, liefst met een aantal kozakken om de orde te herstellen en de inwoners weer op koers te krijgen, zo luidde het verzoek van Pavlov.

't Hooghe Landt (Hogland) (Suursaari)

“Opschieten mannen”, maande Winter zijn acht sloepsgasten, allen kozakken uit de stadskazerne, aan. “We moeten naar 't Hooghe Landt. Drie koopvaarders zitten daar op de rotsen en de bevolking is aan het roven geslagen. Volledige bepakking meenemen, want er staat een behoorlijke lange en koude reis voor de boeg. Over precies een uur vertrekken we met de grote stadssloep van de oude handelskade.”

De zeiltocht duurde twee volle dagen, eerst naar Haapasaari waar overnacht werd aan de steiger van de kustwacht en de volgende ochtend in alle vroegte verder voor de laatste 16 mijl naar de haven van het Noorddorp op 't Hooghe Landt, waar tegen het avonduur afgemeerd werd.

Stuurman Pavlov en zijn roeiers, allen Krimkozakken, stonden op de kade toen de sloep afmeerde. Er was zo op het eerste oog niets te merken van roverij laat staan volksopstanden.

Pavlov had de zaak zeker goed onder controle gekregen was de eerste gedachte van Winter. “Hoe staan de zaken”, vroeg hij toch nog. “Zo te zien heb je de touwtjes in handen of is dat maar schijn.” “De ergste oproerkraaiers zitten, 37 man bij elkaar, ‘onder-de-klok’ van het raadhuis. Dus ik zou zo zeggen van ga je gang over wat die lui te zeggen hebben over het stelen en roven van goederen uit de drie schepen die in de zware oosterstorm van afgelopen zondagnacht hier net buiten de haven omhoog gezet werden”, was het antwoord van de stuurman.

“Waar staat dat raadhuis” vroeg Winter.”

Ik wil mij eigenlijk vanavond nog voorbereiden op de situatie om morgenochtend met een voorlopig verhoor te kunnen beginnen. Het is zeker dat gebouw wat ik vanuit zee gezien heb, dichtbij de Noordkaap”, vroeg Winter.

Pavlov schudde zijn hoofd, “Dat is de mistklok. Mijn raadhuis, zo noem ik het maar, staat bij het kerkhof. Het is het lijkenhuisje dat in de wintertijd als de vorst in de grond zit en er geen kuil gegraven kan worden in gebruik is als opslagplaats voor de overledenen die dan in het voorjaar de grond ingaan. Nu stond het leeg en kreeg ik ze, de arrestanten bedoel ik, er allemaal in, op één man na dan. Die brengt ze de dagelijkse vissoep en schept de latrine-emmer leeg. Ik heb er een paar kozakken op wacht gezet, die draaien non-stop door. Zes uur op en af net zoals vroeger aan boord de gewoonte was. Maar ik loop met je mee en wijs je de weg”, antwoordde Pavlov.

“Waren er nog overlevenden bij die scheepsramp”, vroeg Winter.

“Ja, twee Hollanders, een vrouw en een man, en dan nog de gehele bemanning van een stukgoedboot uit Rostock. Joachim Jensen heet de schipper. Ze logeren in het zeemanshuis, tenminste de meesten”.

“En dat is alles?” “Ja dat is alles” antwoordde Pavlov op een toon alsof er toch nog wel wat was maar daar liever over zweeg.

“En een zoektocht naar eventuele drenkelingen zijn gedaan”, veronderstel ik. Waarop Pavlov alleen maar knikte.

“Er is dus niemand, dood of levend aangespoeld en gevonden geworden” concludeerde Winter hardop.

“En het huisonderzoek naar gestolen goederen is ook grondig gedaan, neem ik aan en daar is natuurlijk een rapport van opgemaakt”, vervolgde Winter vragend naar stuurman Pavlov kijkend, die dat beaamde. Pavlov zei dat er bij die huisonderzoeken in dertien woningen hennep gevonden was en in een buiten het dorp staande hooimijt langs het bospad naar de westkust nog een tiental balen halsterleer waren opgeslagen, die hoogstwaarschijnlijk uit de “Kroon van Rostock” afkomstig waren.

“Ik zal je de weg wijzen naar dat lijkenhuis en o ja, een slaappleats heb ik voor je georganiseerd in het zeemanshuis. Een met een eigen kamer. De Pa, zo wordt de beheerder genoemd, weet dat je komt. En je kunt er ook eten,” zei Pavlov met zijn hand wijzend naar een verwaarloosd enigszins achteraf staand groot tweeverdiepingsgebouw, dat dan wel het zeemanshuis moest zijn.

Winter had in zijn leven veel gezien. Van toen hij nog op de vaart zat en als loods op de vele buitenlandse schepen die in Hamina of anders wel in St. Petersburg moesten laden of lossen. En in die tijd dingen was tegengekomen die nogal in strijd waren met zijn opvatting van het normale dagelijks leven. Maar wat hij nu zag sloeg alles: In een houten schuur van zes bij vier meter zaten 36 mannen als sardines in een blik, waaruit een zure latrine lucht al op grote afstand te ruiken was. De 37e man stond bij een houten kruiwagen met twee ogenschijnlijk lege latrine-emmers er op, vlak bij de met een hangslot uitgeruste brede deur van het lijkenhuisje. De twee kozakken van de wacht, uitgerust met de traditionele lange stok waarvan in het ondereinde een grote draadnagel zat, stonden bovenwinds op een meter of tien van diezelfde deur.

“Hoeveel dagen zitten die mannen er al en wanneer is er voor het laatst gelucht”, vroeg Winter aan Pavlov.

“Luchten wordt regelmatig gedaan, een keer per dag als de emmers opgehaald worden en ik denk dat de laatste man die we te pakken kregen eergisteren, woensdag, was. De rest zit wat langer”.

“Ik stel voor, stuurman, om iedereen naar huis te laten gaan. Daar kunnen ze naar de sauna, zich wassen en schone kleren aantrekken. Gevaar van ontsnappen is er niet want ze zitten op een eiland. De namen van de mannen met de reden van de arrestatie heb je genoteerd zoals je zei en dat papier zou ik graag willen zien. Ik dacht eerst de mannen van het Zuiddorp uit te horen, en daarna die hier in het Noorddorp wonen. En als er onverhoopt nog iemand anders is die een bekentenis wil afleggen dan laten we die door de kozakken halen. De dorpsoudste is de man waar ik mee begin”, legde Winter de stuurman uit. Die heeft meestal een zekere autoriteit en invloed in de dorpsgemeenschap en als ik zijn vertrouwen heb dan is er heel wat gewonnen bij het eerste voorlopige onderzoek”, verklaarde Winter.

Matts Henrichsson Talsi was al jaren, vanwege zijn schrijf- en leeskunst, dorpsoudste. Hij kwam strompelend en stinkend als een bunzing die weken lang geen sauna heeft gezien, uit het lijkenhuis gekropen. Winter vertelde hem eerst wie hij was en wat zijn taak inhield. En verder dat Talsi de mannen moest vertellen dat iedereen naar huis mocht maar wel morgenochtend even na zonsopkomst aanwezig moest zijn in de grote zaal van het zeemanshuis.

In het zeemanshuis was het die avond bijzonder druk. Achter de bar tapte Pa als kastelein de kalja, 'eigen-brouw-biertjes', die door een serveerster in pinten naar de klanten werden gebracht. Zeker een man of dertig waren er: vier loodsen, die stand by stonden en wachtten op een schip voor St.Petersburg. Ze hadden een tafeltje gevonden vlak bij de sjoelbak en schoven daar een spelletje. Aan de bar stonden enige kooplui, die onder het genot van een pint zich vrij luid afvroegen waarom het portret van Jan LaCosta, eens heerser over de voormalige Finse eilanden, nog steeds boven de grote deuringang van de zaal hing, ondanks dat hij al 17 jaar geleden gestorven was. Daar boomden de kooplui over, die van mening waren dat het hoogtijd was om het portret te verwisselen voor dat van de tegenwoordige heerseres Tsarina Elisabeth. Ook de Pa van het zeemanshuis bleek van dezelfde mening toegedaan te zijn en zei daarvoor te zorgen."Eind van de week als de beurtschipper uit St.Petersburg komt zal ik de bestelling van een nieuw portret doorgeven", beloofde hij.

Aan de overige tafels legden een tiental afgemonsterde zeelui een kaartje. Zij hadden nog geen nieuw schip gevonden of wat meer voor de hand lag, gewoon verlof genomen en van plan waren om met het voorjaar weer naar zee te gaan. En dan was er natuurlijk de gehele crew van de "Kroon van Rostock" die op transport naar huis in Pruisen wachtte en zich intussen vermaakten met de keetmeiden van de visfabriek, waarvan er twaalf op de bank langs de wand zaten. Bij het podium aan een tafeltje apart was nog een koppeltje te vinden dat geheel in elkaar opging en genoot van een glaasje rode wijn.

Martin Winter zat aan dezelfde tafel als de schipperse van “De Rebel van Huijsen” uit het Gooiland waarvan de overige bemanningsleden, de schipper, de stuurman, de bootsman, als ook de kwartiermeesters en matrozen, met de kok en de kajuitsjongen de ramp met hun leven hadden moeten betalen. Tegenover hem zaten Jacob Cornelisse van Wakkerendijk de bootsmansmaat en enige overlevende van “De Dobbe tot Emmenes” en als vierde man de schipper van de Rostocker, Joachim Jensen. Allen hadden een pint ber, voor zich staan en het gesprek ging over de stranding met de gevolgen ervan.

Schipper Joachim Jensen

Joachim zei dat zijn schip met een uiterst lange meelopende golf hoog op de rotsen gezet werd wat het geluk van de bemanning was. Ze konden zelfs zonder natte voeten te krijgen over de rotsen aan de wal klimmen met medeneming van hun barang. “Hoeveel zeelui er precies bij deze ramp omkwamen weet ik niet, maar het moeten er tientallen geweest zijn”, zei Joachim. “De meesten zijn gestorven aan de hypothermie of waren in het pikdonker bij het klimmen over de rotsen in de spleten en scheuren gevallen en daar aan de opgelopen verwondingen overleden.

Jensen vertelde zijn tafelgasten dat zijn schip in charter voer voor het Russische leger en onderweg was van St.Petersburg naar Koningsberg met een volle bak stukgoed; hennep, halsterleer, huiden en zeildoek, zakken graan en tonnetjes boter. Zelfs haver voor de paarden. Noem maar op van alles en nog wat zat er in het ruim tot schoeisel en warme kleding toe.

Koningsberg was door de Russen een maand of wat geleden bezet en daar bij de oorlogshandelingen veel verloren was gegaan ze dringend om aanvulling verlegen zaten, vertelde de schipper. Nu vroeg Winter: “Heb je een vuur op het baken van de Noordkaap gezien”. “Nee, niet gezien. Je moet niet vergeten dat het behoorlijk stormde en vooral sneeuwde, zicht was er helemaal niet, alles was zwart. Het schip ging vreselijk te keer, we hadden dan ook zo min mogelijk doek staan. Het was de bedoeling dat we om de Zuidkaap zouden gaan, maar de stroom heeft het schip noordop weg gezet met de bekende gevolgen.

Schipperse Jansje Hendricksdochter Rebel

Jansje die tot nu toe stil had geluisterd wat de mannen vertelden mengde zich nu ook in het gesprek. Ze zei dat ze nog nooit zo’n slecht weer had meegemaakt. Het was aardedonker, de maan was er niet en het sneeuwde, wat het zicht nog meer verslechterde. Het vuur van het baken op de Noordkaap had ze niet gezien ofschoon iedereen er naar uitkeek, vertelde ze Winter.

Jansje vertelde de mannen dat ze geprobeerd had om na de stranding terug aan boord te gaan om te zoeken naar haar echtgenoot: schipper Steven Aertsz Keier. Maar de weg erheen werd haar versperd door een kozak van stuurman Pavlov. Hij had de orders dat niemand van de eilandbewoners of geredde zeelui op de schepen iets te zoeken had. Wel vond ik het erg vreemd dat er sommige mannen wel toegestaan werd om naar de wrakken te gaan. Wat die daar precies uitvoerden weet ik niet.”

“Ik heb gisteren in het dorp gehoord dat er helemaal geen vuur is geweest op de Noordkaap. Pas een uur na de ramp hebben de dorpelingen de eerste vlammen gezien dus twee uur na het donker worden. In het dorp wist men ook te vertellen dat stuurman Pavlov, het verboden had om hulp te verlenen aan de overlevenden. Het werd zelfs niet toegelaten om te zoeken tussen de rotsblokken naar een in leven zijnde zeeman. Pavlov was bang dat het niet alleen geven van hulp aan eventuele overlevenden betrof maar het eigenlijke doel zeeroverij zou zijn. Er werd ook verteld dat de stuurman door overmatig alcoholverbruik zijn werk wel eens vergat. Dit zou ook op die bewuste avond geweest zijn, daar het eerste vuur pas twee uur na zonsondergang gezien werd.”

Jansje Hendricksdochter had haar man het laatst gezien nabij de afgebroken grote mast waarvan de resten aan dek lagen. Hij was daar samen met de maat, Willem Adriaansz van Naerden. Overige bemanningsleden had ze niet gezien, maar veronderstelde dat die allen, op de matroos aan de helmstok na dan, zich wel in de roef op het voorschip hadden bevonden toen een serie grote en hoge golven hen op de rotsen zette.

Haar man had geen reddingsvest, wist ze. Zelf had ze er een gekregen van de kajuitsjongen die hij uit de noodkist op het achterdek had gehaald, toen het schip de eerste keer over de scherpe riffen gezet werd wat het vlak opensneed. Wat er daarna allemaal precies gebeurde, kon ze niet precies vertellen. Wel dat de schipper eerder naast de matroos, zoals gewoonlijk met slecht weer, ook aan de helmstok stond. Steven was pas aan dek gegaan toen de grote mast afbrak .

Jansje vertelde de waterschout dat haar man al enige jaren zetschipper was op “de Rebel van Huijsen” zoals hun schip in het dorp genoemd werd. Het was een fluitschip van 100 last en haar vader, de buitenvaarder Hendrick Rebel de feitelijke reder was. Het schip was snel en had een groot laadvermogen met weinig diepgang dus uitermate geschikt voor de Baltic. ’s Winters werd er niet gevaren dan lag het schip op, achter de golfbreker aan de mond van de Eem, want ons dorp heeft alleen een open rede, hoewel over het aanleggen van een haven gesproken wordt. “Gewoonlijk maken we twee reizen per jaar”, vertelde ze,” in het voorjaar en aan het eind van de zomer was dan de tweede afvaart, voor het invallen van de winter. Zo ook nu. Half augustus zijn we van Amsterdam vertrokken via het Marsdiep richting Skagen en vandaar naar Helsingör, waar we ten anker gingen. Hier moest de schipper met de scheepspapieren aan wal om de hoogte van de tol te laten bepalen. Hij haalde daar ook de post op, voor een eventuele nieuwe lading. Dit keer moest er in Kopenhagen bijgeladen worden voor St.Petersburg: 25 zakken Deense suiker, afkomstig uit St. Thomas een Deense kolonie in de West Indies en bestemd voor het Russische hof. In de ruimen hadden we producten uit ons dorp: Westland kaas, Kruijmers roggebrood, Gooise moppen, van de Borns’ beschuit en speculaasbrokken van de Kampioen, de Huizer taatjes, voor de ‘kruiers’ die in St. Petersburg handel dreven door daar met de hondenkar huis aan huis te leuren. Verder stonden er aan dek nog een 50-tal manden met in eigen ‘hanges’ gerookte harde bokking voor de verkoop op de St.Petersburgs najaarsmarkt einde september. Vier kruiers hadden we als passagier aan boord op de voorjaarsreis.

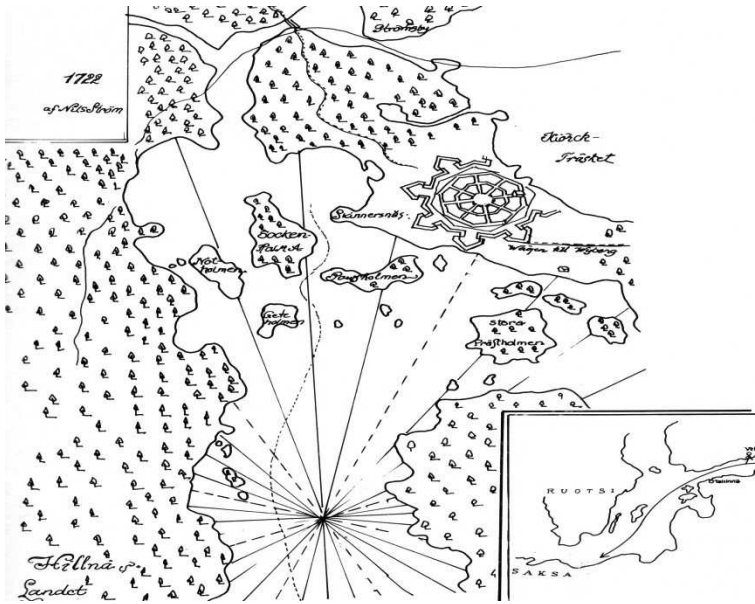
Ze bleven dan achter in St. Petersburg. In het najaar voeren ze meestal weer met ons mee huiswaarts. Maar dit keer niet daar we te vroeg terug waren en de najaarsmarkt nog niet begonnen was. Die kruiers zouden dan proberen een ander schip te krijgen richting Lübeck of Rostock. En vandaar de postkoets nemen of anders te voet verder gaan.” Waarop Jansje even stopte en nu zei: “ Maar dit zijn zaken, die jullie wel niet veel zal interesseren.” “Integendeel, antwoordde Winter, “Ik luister graag naar uw verhaal. Allemaal dingen die ik niet geweten heb.” In zich zelf dacht Winter: -laat dat vrouwtje maar praten dat zal haar goed doen, want uiteindelijk had ze haar man en schip, in wezen alles verloren en dan heeft ze een goed luisteraar nodig.-

Na deze aanmoediging ging Jansje verder met te vertellen dat er in Kopenhagen orders gekomen waren om koers te zetten naar het Hoburg op het Deense Gotland. Vandaar zouden ze onder begeleiding van het oorlogsschip, “Huis de Weare”, van de West-Friese Admiraliteit in convooi verder gaan naar een punt op 12 mijl noordwest van Ristna, wat Glotovi genoemd werd naar het wrak van een koopvaardijship van die naam dat daar gezonken was. Deze gewoonte, het in convooi varen stamde uit de tijd van de Noordse oorlog tussen Zweden en Rusland toen er veel bouwmetaal uit de Republiek naar St.Petersburg werd vervoerd. Behalve ons schip maakten ook “De Coopman van Pampus” en de “Gluck Auf van Gravelant” deel uit van hetzelfde convooi. Bij Glotovi waar we in Russische wateren waren gingen we op eigen inzicht verder naar Kronstadt vanwaar een Russische loods het schip naar St.Petersburg bracht. De “Huis de Weare” ging inmiddels met een nieuw convooi schepen achter zich aan richting Bornholm.

Na lossing in St. Petersburg werd koers gezet op Hamina om daar boomstammetjes te laden voor de zagerijen in Zaandam. Het laden nam vier volle weken in beslag. Niet dat zoiets ongewoon was, want de schipper was als afgevaardigde van de reder tevens koopman. Zodoende moest hij vaak in gezelschap van een vertrouwensman, meestal een Hollander of Fries die de belangen van de Hollandse reders behartigde en in de stad woonde, samen met de landeigenaar 'het-bos-in' om het beste hout uit te zoeken die voldeden aan de eisen die de ontvangers stelden.

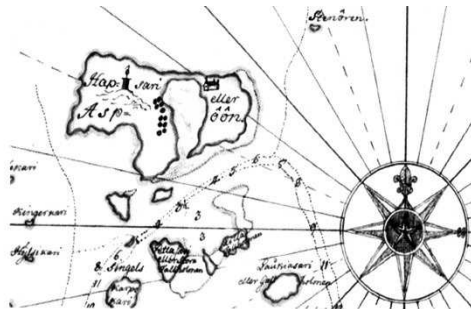
Deze reis moesten er naast de "*Fredrickshamns delen*" zoals de stammetjes hout uit Hamina genoemd werden, ook nog zes stuks 20 meter lange boomstammen geladen worden voor een Zaandamse scheepswerf die van de stammen masten voor de Indiëvaarders van de schepen van de VOC maakte. Die stammen waren om de echtheid te garanderen wel gebrandmerkt : "FR. 1757" naar de plaats van origine, Fredrickshamn, met het jaartal van kapping. Na vier weken werken zat de lading erin en de deklading van zes boomstammen lagen aan beide zijden van de grote mast gesjord in bundels van drie, vertelde Jansje die al enige jaren met haar man meevoer op de houtreizen naar Scandinavië. Het eerste gedeelte van de thuisreis hadden ze gevaren onder loodsaanwijzing tot enige mijlen voorbij Haapasaari tot het eiland Luppi volgens de zeilaanwijzing aanbevolen door Nils Strömcröna, die in de jaren 1722 - 1725 de aanloop rond Hamina in kaart had gezet.

zeilaanwijzing van Strömcróna

-zeilende vanaf de rede wordt het rif oost van de eerste twee eilanden aan stuurboord gehouden net zo lang tot het eiland Lilla Svartö aan stuurboord zit.

Vandaar ongeveer één Zweedse mijl lang een zuidoostelijke koers sturen en vervolgens twee zweedse mijlen op een zuid-zuidwestelijke koers totdat Haapasaari (Aspö) aan stuurboord in zicht komt waar de loods afgezet word. Daarna een flauwe bocht van een ¼ mijl maken waarna 't Hooghe Landt aan de kim in zicht komt-

U.S. Department of Health and Human Services, Division of Field Operations, Division of Field Operations, Division of Field Operations

But I don't think that's the right way to think about it.

Jansje was op 't Hooghe Landt vrijwel direct na de stranding opgevangen door een oudere vrouw, die haar mee naar huis nam en eerst in de sauna zette en daarna voorzag van droge kleren. Die vrouw heette Carin, wist zij, en er waren twee dochters en een zoon, die toen niet thuis was maar aan de kust om te kijken of er hulp nodig was.

De oudste dochter heette Gertrud en was ongeveer 20 jaar oud en verloofd. Dan was er nog een meisje van een jaar of vijf in huis die geen echte dochter, gezien de hoge leeftijd van Carin, kon zijn en misschien wel een aangenomen kind uit een verdronken gezin was, een zeer veel voorkomend verschijnsel onder de bevolking op de Finse eilanden, zoals ze eens gehoord had.

“Maar morgen gaan we al naar huis. Ik heb me laten vertellen dat de “Coopman van Pampus” al vertrokken is van Hamina, hier ten anker gaat om een dominee af te zetten en ons, Jacob Cornelisse en mijzelf als passagier zal meenemen naar Amsterdam,” zei ze blij.

“Dat heb ik ook gehoord, viel Jacob van Wakkerendijk Jansje bij. Ik ben het hier al goed zat, ofschoon er wel goed voor ons gezorgd is.”

Bootsmansmaat Jacob Cornelisse van Wakkerendijk

Jacob vertelde dat hij aan boord hoofdzakelijk belast was met het toezicht over en de zorg voor het tuig van de grote mast. Hij had al enige seizoenen op dit schip gevaren en dit keer was het zijn zesde aanmonstering geweest.

De “Dobbe” zoals het schip in het kort genoemd werd zat in de hout- en zoutvaart wat inhield dat we gewoonlijk zout haalden van St.Ybes (Setubal) in Portugal en naar Hamina brachten. Daar werden dan boomstammetjes geladen voor Amsterdam.

Dit keer moesten we in Zaandam lossen bij een scheepswerf die zeer dringend om hout zat te springen om een nieuw schip afgebouwd te krijgen voordat de winter inviel.

De dertiende oktober zat de lading erin en zijn we met een noorderbriesje vertrokken tegelijk met de “Rebel van Huijsen”, die voor ons uit voer, daar zij een loods aan boord hadden en wij niet. Na de rots Luppi, waar de “Rebel” de loods afzette, gingen wij aan kop omdat wij een vlotter schip hadden, de “Dobbe” had namelijk geen deklust zoals de “Rebel”, die zes stuks twintig meter lange boomstammen aan dek hadden liggen wat een voet meer diepgang gaf. Aanvankelijk was het nog goed weer. Wel ruimde de wind iets naar het oosten, nam zelfs wat toe maar nou niet iets wat je verontrustends zou noemen.

“Toch liet de schipper de bovenmarszeilen innemen. Uit voorzorg denk ik. Want de kim in het zuidoosten was diepblauw tegen het zwarte aan net zoals je wel eens ziet als er een sneeuwstorm op komst is. En die bleek dan ook te komen. Zeer plotseling begon het te waaien en te hagelen dat later overging in dichte sneeuwbuien zo dat we haast kregen om ook de rest van de bovenzeilen te reven en alleen op de bezaan en de fok verder voeren. Het zicht werd slechter zo dat zelfs de “Rebel” die een halve mijl achter ons zat niet meer te zien was. Ook stuurden we een paar streken of meer op naar het zuidoosten wat achteraf gezien te weinig geweest is”.

“Met hoeveel man zaten jullie aan boord”, vroeg Winter.

“Het schip had een bemanning van 18 koppen hoofdzakelijk Eemnessers en Spakenburgers.”

“Hebben jullie het vuurbaken van de Noordkaap gezien?”

“Nee, niet gezien. De schipper scheerde zelfs een extra uitkijk in.

Ook de vrije wacht zocht er naar, want we voelden wel dat er iets mis was en stonden allen aan dek op de uitkijk, “antwoordde Jacob. “Jensen , die vlotte vent daar bij het podium met dat vrouwtje, weet jij wie dat is?” onderbrak Winter onverwachts het verhaal van Jacob, wijzende op een man van mid-40 in gezelschap van een jong vrouwtje die een opvallende tattoo net boven haar enkel had .

“Dat is zeeloods Niska ,volgens de Pa is hij een levensgenieter. Je zal van de week wel met hem kennis maken want bij hem is er in een hooimijt een stapel huiden gevonden.

Het model van die Zeeuwse slavenhaler, die bark daar in die glazen vitrine naast de toog, is van zijn hand. Er zit, volgens Niska, een fout in. Als je die vindt dan geeft hij een roebel. Een kwartier zoeken kost je wel een pot bier. Tot nu toe heeft nog niemand geluk gehad. Persoonlijk denk ik dat het nep is. Wie zal het zeggen!” concludeerde schipper Jensen.

“Ga maar verder Jacob, sorry voor de onderbreking”, zei Winter.

“En dan is er nog iets, zei Jacob. “Ik heb in Hamina vijf bundels van 500 vellen halsterleer verpakt in met berkenteer geconserveerd zeildoek gekocht van roeier Simon Paronen. Die staan gestuwd in het dekhuis en daar zit mijn hele gage van deze reis in. Nu zou ik u willen vragen om dat in aanmerking te nemen als ze ooit eens gevonden zullen worden. Paronen heeft er een nota van gegeven dus het moet in zijn boekhouding te vinden zijn. Het is privé gekocht en staat dus niet vermeld in het ladingmanifest”.

“Ik zal mijn best doen “, zei Winter die opmerkte dat die Simon Paronen nou niet bepaald de eerlijkste maar wel de gewiekste handelaar van de stad is.